

oktober 2018

Mediterran 2018

Egejsko morje

3. oktober 2018, sredo

Thessaloniki marina, Grčija

In ta osebnost se je brez mojega soglasja odločila, da nama bivanje v Sloveniji podaljša za nedoločen čas. Kar veliko časa sem bil poslušen božjepotnik, potem sem se je pa enkrat le zdramil uporni duh v meni in sem (si) rekel: Dovolj! Delo še ni končano, niti nič ne kaže, da bo končano v doglednem času. Bingljati v Deželici samo zato, da se bom enkrat tedensko odvijakal v gozd, je pa v mojih nedolžnih očeh greh. In greh se delati ne sme! To se vendar ve.

Nekaj dni nazaj sva torej kupila letalske vozovnice Ljubljana - Solun in danes dopoldan sva se podala na pot. Er Srbija je naš današnji prevoznik. Na frčoplanu sicer piše Air Serbia, ampak po Vukovo je to Er Srbija in pika. In ker so Srbi v vseh pogledih pravoverni, v In Flight Magazinu lepo napišejo tako, kot veli veliki Vuk: Er Srbija. Voila!

Nasledniki nam vsem dobro poznane firme JAT (kratica v angleščini menda pomeni Joke About Time) tudi tokrat niso razočarali. Imamo nekaj zamude, nam potnikom povedo, ko sedimo v letalu. Zamudo kapitan strumno pojasni s "severe weather conditions at Ljubljana". Mislim, da ni potreben komentar, da je bilo to jutro čudovito vreme. No, zamuda je bila majhna in v Beogradu ob prestopanju ni povzročila težav. Tudi kufer je prispel v Solun (še dobro, da se Er Srbija prej ni imenoval JAL - Joke About Luggage) in kljub časovni razliki sva bila pred četrto popoldan že na Mali.

Končno!

Kar velike plane sem imel za danes, pa se plani na barki vedno spremenijo. To je tradicija, ki je ne gre zanemariti. Iz delovnih obveznosti so se v trenutku spremenili v prehranjevalno-pivske. Odlično oštarijo sva našla na glavnem trgu solunskega predmestja Kalamarije, Tja sva se morala sprehoditi, ker so tam marini najbližje trgovine z denarjem, midva sva ga pa pozabila kupiti na Brniku, hic. In ker sva težja za nekaj bankovcev v žepih, jih je potrebno nekako vnovčiti, da se bova lažje vračala domov. I što se mora, nije teško...

Mala naju je pričakala v marini, tako kot bi včeraj odšla še prahu je v kokpitu zanemarljivo, znotraj ga pa sploh ni (gledano z očali !)

sem v Ljubljani kakšen mesec nazaj rekla, da ne grem nazaj na barko dokler ne nabereš gob...no, pa sem jih in sedaj sem spet doma :)

presenečno zagledam nekaj metrov naprej na našem pomolu Orco, slovensko barko ...

4. oktober 2018, četrtek

Thessaloniki marina, Grčija

Nadoknaditi je bilo potrebno tisto, kar sva prešpricala včeraj. Razen, da sva se za pol ure premaknila na teraso in v prijetni klimi pojedla kosilo, sva bila cel dan za mašincami. Vesna tudi s kuhalnico v roki in jaz z orodjem. Zmontiral sem sidrni vinč, pa ga nisem niti preskusil. Manjana. No, računam, da bo delal in da plan D ne bo potreben. In to bi bilo tudi nekako vse, kar se je na Mali dogajalo danes.

cel dan nisva stopila na kopno - to je včerajšnja fotografija- Alfa s katero sva poplaknila odličen giros

5. oktober 2018, petek

Thessaloniki marina, Grčija

Dogajanje tudi danes ni bilo bistveno bolj dinamično, kot včeraj. Delo, delo in še enkrat delo, prekinjano s telefonskimi klici. Vesna je skočila še do trgovine in se vrnila z brand-new trolijem. Tako nama po novem ne bo več treba nositi vrečk, ampak bova hrano trogala kar v vozičku. Praktično, ko smo privezani na obalo, malo manj za transport z dingijem.

Popoldan naju z obiskom preseneti Thomas, znanec iz Thassosa, Solunčan po rodu. Zvedel je, da sva tukaj in je priletel na pivo in klepet. Jutri prideta s punco še na jutranjo kavico. Po grško, ob enajstih.

Najina DEKPA ima od danes dalje nov žig, ki nama omogoča naslednje leto brezplačnega kruzanja po Grčiji. Še tri take žige lahko dobiva in potem bo konec leta 2022 potrebno globoko seči v denarnico. Cruising permit za Grčijo stane celih 10 evrov na leto! Res pa je, da zahtevajo 100% avans - prvič, ko barka pripluje v grške vode dobi ta papir, a mora plačati za pet let vnaprej. Potem ga štiri leta samo še štemplja.

6. oktober 2018, sobota

Thessaloniki marina, Grčija

Sinoči ugotovim, da je delovni čas eDavkov ta vikend spremenjen. Namesto 24/7, so odprti ... no ja, zaprti 24/7. Z mojim testiranjem modula za oddajo davkov torej ne bo nič. Še bolje za vse nas, pač davkov ne bomo oddajali. Torej je čas za premik na jug. Toda.

Ob enajstih sta se najavila Thomas in Tonia. Pride Tonia, 37 letna simpatična punca, slušateljica navtične akademije, kjer

je Thomas učitelj. 120 slušateljev imajo to jesen, baje je vsako leto podobno. Tonia se zadrži na kavici, se vrne na pijačko po koncu šole, obljubi. Dopoldan ne pije. Pametno.

Zato pa prideta malo za njo Kostas in potem še Nikos. Ne zadržita se na kavici, zadržita se na flaški cipora (gr.: žganje). Tokrat kot ciporo nastopa v glavni vlogi Joško iz Slovenije. No, je nastopal. Ko odideta, ne more več nastopati, flaška je prazna. Grkom je očitno všeč hruškino žganje, eksplicitno sta ga zahtevala (no ja, predlagala), ko sta prišla. Poznata ga še iz Thassosa. Točneje iz Male, ko je bila privezana na Thassosu. Pri izbiri sta složna, brez ovinkarjenja.

Dan je čudovit, za odhod je prepozno, za pranje barke pa ne. Hic! Nimam več izgovora, zadnje dni sem se izgovarjal (sam pred sabo), da je prehladno, da nimam časa, da... Operem jo, malce se sicer lovim z ravnotežjem, Joško je pustil nekaj posledic. Pa vseeno gre. Itak pa ni pretirano usrana, nekaj malega prahu in nekaj galebkih drekcev. Manj, kot ura in vse je urejeno.

Ko pade mrak, greva u grad, izlazak-do-dvajst-četiri. Da spoznava še Nikosovo družčino. Povabljeni sva v center dogajanja na kozarček vinca rujnega. Tako smo se zmenili. Ampak. V Grčiji se to začenja, ko se pri nas končuje. Pred deseto zvečer ne bo nič. Verjetno pa še kasneje. Takrat greva pa midva počasi že filme gledat. Pa tudi busi proti jutru vozijo precej na redko. Če sploh vozijo...

prvi sončni zahod odkar sva prišla; danes je bil res čudovit topel sončen dan....Tonia je omenila, da tukaj v okolici tudi rastejo gobe, a nima pojma kakšne (gobarica pa taka :))

pogled na naš pomol

7. oktober 2018, nedelja

Thessaloniki marina, Grčija

Tam, kjer nisva bila ponoči, sva bila podnevi. Delati ne moreva, turizem se pa v nedeljo lahko špilava. In se. S petko v center na rivo, potem zajahava hop-on, hop-off site seeing bus, zbaševa slušalke v ušesa in kot lepo vzgojena in poslušna turista poslušava zgodovino mesta v kleni - srbsčini. Osem jezikov premore električni vodič, slovenščine po pričakovanju ni med njimi. Malo dileme je, ali naj preklopim na angleščino ali srbsčino, pa se odločim za slednjega. Angleščino bom imel še priliko trenirat v naslednjih dneh, srbsčine pa verjetno ne prav kmalu.

Treniram tudi grščino. Na piksni piva piše med drugim tudi 38 hrisa metallio. Z mojim grškim naglasom to takoj preberem kot 38 kriza metala. Hmm... Zbegan sem, ampak na srečo je z mano stric G., ki mi nesebično prišepne, da to pomeni 38 zlatih medalj. Aha, kriza je zlato! Ampak. Lokalno pivo? Hmm... Ali so bile kupljene ali pa štejejo vse, ki so jih dobili na vaških bazarjih. No, glavno, da sem ga lahko popil. Malo se že bojim za zdravje svojih ledvic, mislim, da premalo pijem.

Solun naju ni impresioniral. Milijonsko mesto s čisto lušnim centrom. In to je tudi vse. Manjka duša. Novokomponovane zgradbe (in množica obnovljenih cerkev), kar nekaj dreves ob cestah in nekaj velikih parkov. Preveč krajev sva že videla, da bi nama bilo to zanimivo. Vseeno se sprehodiva po graščini (tako jo imenujejo domačini, meni zgleda le kot del obzidja) in za minutko zamudiva bus za nadaljevanje vožnje. Pa ni panike. Bova pa ena frape me zahari metrio kai gala. Edino, česar Grkom ne manjka, so lokalčki. Teh je toliko, da so v vsakem trenutku vsaj trije, štirje v krogu do sto metrov. Tudi z mojo krevlasto in bolečo nogo se ne bom pretegnil. No, eden je izstopal, česa takega še nisem videl nikjer. Strežejo na terasi, kjer je z vrha hriba lep razgled na mesto in morje pred njim. Ampak. Pred vhodom je tabla z nedvoumnim sporočilom: Minimum consumption 3 €. In WC imajo s ključavnico na kodo (ki jo verjetno dobiš šele po plačilu računa, da gre iz človeka samo lokalna konzumpcija). Vidi se, da je tod turistov preveč in so jih že začeli odganjati. Saj bi zapravila več, kot tria euro, če bi se vsedla. Tako kot vedno. Ampak, ne po ukazu, dragi moji, ne po ukazu...

Popoldan je tu in lačna sva. Pomalicava v nobel predelu, kjer kar težko najdeva lokal, ki ni fancy in se dva zdolgočasena turista lahko okrepčata, brez, da bi se razkazovala mimoidočim in bila obkrožena z množico osladnih kelnerjev. No, z malo hoje po uličicah, je tudi ta težava odpravljena. Še sprehod po rivi ob res čudovitem vremenu in čas je za povratek na barko in zadnjo današnjo kavico v marinskem kafiču.

ležeči ljudje niso begunci; so kar domačini, ki se nastavljajo sončnim žarkom sredi mesta

veliko renoviranih stavb je še vedno videti v mestu med množico novih

dan kot nalašč namenjen branju knjige na sončku...a tudi na soncu je prevroče :)

pred nami grad - tako piše, v bistvu pa je bilo samo obzidje, ki ga vidimo že od tukaj

cerkva v Grčiji ne manjka

beli stolp, značilnost Soluna

dolga, zelo dolga riva, nešteto ljudi

ne manjka stojnic s koruzo, maroni in ostalimi zadevami

8. oktober 2018, ponedeljek

Thessaloniki marina, Grčija

Plani so se spremenili. V res čudovitem vremenu (sončno, 25 stopinj, 3 Bf) sva želela plačati marino in izpluti. Pa se je zakompliciralo. Za začetek sva (pre)dolgo spala, potem je bilo potrebno pripraviti Malo na odhod (čiščenje notranjosti, pranje palube, dingija in še kaj se je našlo) in ko sva bila že skoraj postavljena v nizki start, so začeli uletavati maili. In so uletavali. In uletavali. Odhod je postal čista iluzija. Avrio. Tolaživa se, da je tudi tukaj lepo, a je to bolj slaba tolažba.

Kakorkoli, to-do lista je zvečer daljša, kot je bila zjutraj. Hic! Ampak, jutri se bo sigurno skrajšala, bodimo vendar optimisti. Večerni film pri meni odpade, delam in potem grem spat. Za filme bo še čas.

replika starogrškega plovila v turistične namene

9. oktober 2018, torek

Thessaloniki marina - Nea Skioni, Grčija

Eppur si muove!

Neverjetno, ampak dejstvo je, da sva se danes premaknila. Po enourni pripravi. Tako dolgo sva štimala Malo, da sva jo spravila iz faze hibernacije v fazo ciganjenja. Pa ne čisto. Log counter se ni premaknil. Ko sem ga zvečer očistil, je bilo takoj evidentno, zakaj. Toliko cevkarjev ni še nikoli gostil. Namesto 60 milj, sva posledično danes spet naredila skok skozi prostor, Scotty naju je prežarčil iz Soluna v Nea Skioni.

Za razliko od prejšnjih sončnih dni je bilo vreme delno oblačno. Nekaj časa je bil potreben celo flis (v kombinaciji s kratkimi hlačami, jasno), ko je posijalo sonce, pa je bil takoj odveč. Pihal je diesel z dvema bofori. Severna Grčija ima itak skoraj vedno rahle vetrove in zakaj bi bilo danes kaj drugače? Pa, saj je prav tako. Itak bo vetra naslednje dni, ko bova kolovratila južneje še preveč. Pa še delala sva lahko brez motenj.

V Nea Skioni sva kot četrta jadrnica dobila zadnji privez in še to s krmo. Hmmm... Prepričan sem bil, da bo luka prazna in se bova lahko vezala bočno. No, saj ni bilo tako hudo, pomol je dovolj nizek, da mi ni bilo potrebno pasarele potegniti iz lockerja.

Sledi sprehod po vasici in to je tudi vse. Razen množice (praznih) gostilnic in nekaj trgovinic, nima ponuditi nič drugega.

Malo razmišljava o pijački, pa si premisliva. Edina gosta bi bila skoraj povsod, sama pa lahko sediva tudi na Mali v kokpitu. Pravzaprav je v luki še več družbe, tri barke so žive.

ribiči pri pospravljanju mreže

odslužen čoln kot cvetlični nasad

luka je bila kar polna, marsikje se ni dalo privezati zaradi globine

peščena plaža.... le kopalcev ni bilo videti

10. oktober 2018, sreda

Nea Skioni - O. Kira Panagia, Severni Sporadi, Grčija

Če sva se včeraj pritoževala nad neobiskanostjo, kako naj se šele danes! Nenaseljen otok Kira Panagia v Severnih sporadih premore le nekaj koz, ki se pasejo po otoku. Sama sva. Sama na celem otoku, ki je sicer naravni rezervat za sredozemskega tjulnja. Ko sva zavila v zaliv, sem najprej mislil, da je na sidru ribič, pa je bližnji pogled povedal, da je to ribiška barka na zimovanju. Lepo. Zaliv je torej dobro zaščiten. Rod sicer obljublja "fierce gusts with meltemi blowing", a imava zaenkrat le nekaj malega sapice ob sončnem zahodu. Idealno vreme na tako rekoč privatnem otoku v zalivu s turkiznim morjem. Kičasto.

Pa ni bilo ves današnji dan tako. Ob zori vstaneva, Vesna skoči po kruh in odnese smeti v "ecological recycling center". Včasih je na podobnih škatlah pisalo "garbage bin", pa je bila vsebina popolnoma enaka. Jaz se lotim pregorele varovalke pred inverterjem. Električar pa tak! Včeraj sem hotel zavreti vodo za kavo v električnem grelcu, brez da bi prej malo preračunal zadeve v glavi. Jasno, da sem skuril 125A varovalko.

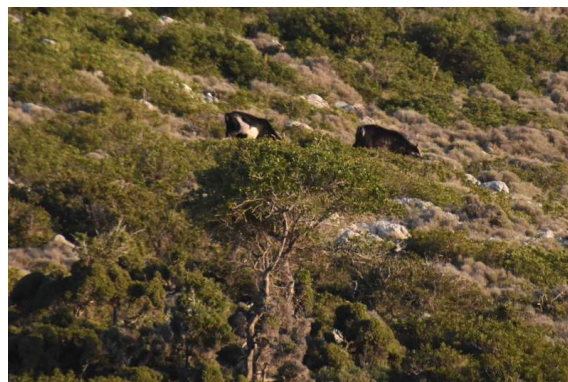
In potem izplujeva v čisti bonaci. Odkonzervirava water maker in narediva vodo za pitje, da nama ne bo treba še tega trogat iz marketov. In potem pridejo valovi. V Mediteranu jim tipično kmalu sledi veter. Tudi tokrat jim je. Dvignem jadra in čakam. In ko že vidim prihajati veter, zazvoni telefon (faza 1). In potem bi moral krajšati, pa telefonarim (faza 2). In neham, skrajšam (faza 3) in ... se povrnem v fazo 1. In skozi fazi 2 in 3 ponovno v fazo 1. Nič kolikokrat! Vse skupaj v slabi uri. Le zakaj me niso klicali takrat, ko sem ležal v kokpitu in poslušal motor? In ne potem, ko sem dokončno prilagodil jadra vetru? Ampak, ravno takrat, ko imam najmanj časa za klepet. Ma, dobro, kdo se sedaj dela norca iz mene?

Meltemi je pokazal, kaj zna tudi na tem, sicer manj prevetrenem, delu morja. Med 5 in 6 bofori sva imela in posledično valove okoli metra in pol, kar je kar precej (nekateri bi napisali, da so bili 6 metrski, hehehe). Gale warning je v veljavi za

dele Egejskega morja in še nekaj naslednjih dni bo tako. Danes sva se lepo splazila okoli najhujšega, jutri ali pojutrišnjem pa bo treba ugriznit v kislo jabolko in se nekako prebiti preko 2,5 metrskih valov na zavetrni vzhodni del Egeja. Ali pa čakati? Ali pa pluti za Evoio? Ali pa? Sproti se odločiva.

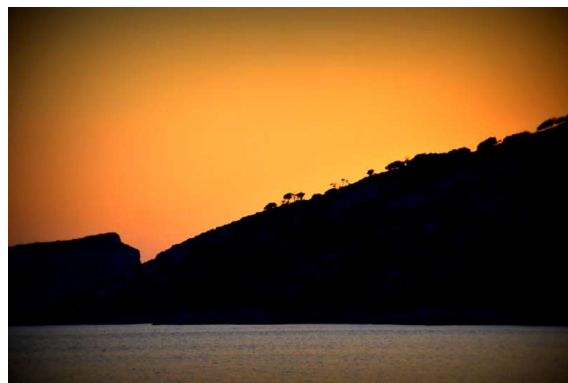
poleg naju v zalivu daleč naokoli le še ta ribiški čoln

koze edine prebivalke tega otoka (vidne!)

fehtar! ves čas krožil okoli barke, če bo kaj padlo z nje ... slaba navada turistov :(

kakšen mir.... le občasno kozje mekatanje prekine tišino

11. oktober 2018, četrtek

O. Kira Panagia - Linaria, Skyros, Severni Sporadi, Grčija

In tudi sva se. Najprej plujeva proti Alonnisosu, pa se premisliva in obrneva na Skyros. Meltemi imava za hrbtom in kljub 5-6 Bf, plovba ni pretirano naporna. Še posebej ne za Vesno, ki jo precejšnji del prespi.

Linaria, glavno pristanišče na Skyrosu, naju je očarala. Kar ne morem verjeti, da sva v Grčiji! Popolna čistoča, urejenost in hkrati domačnost v miniaturi lučici, kjer je prostora za devet jadrnic, velikosti Male. Lučico so preuredili v marino, ki ima vse, kar imajo velike marine (precej več, kot v Izoli, na primer). Pa pojdimo po vrsti: voda, elektrika, mooring lines, kopalnica, to je standard. Potem pa še nadstandard: disco z mehurčki v kopalnici vsak dan med sedmo in osmo zvečer, pralni stroji in sušilci, internetni kotiček s printerjem in fotokopircem in knjižnico, izmenjava knjig je možna celo na pomolu, kjer je na množici panojev napisano tudi vse o otoku, wifi dela dobro povsod, na barki, v oštarijah, na pomolu. In za povrh so v pomol vgrajene podvodne luči in (tudi) Mala se ponoči modro sveti od spodaj. Edina sva si, da tako bogate ponudbe ne pomniva. Sploh pa ne iz Grčije. Sedaj pa še podstandard. V to kategorijo spada na srečo samo cena. Vse to, vključno s koncesionarjem, ki naju je pričakal na dingiju še preden sva začela kolovratiti proti privezom in naju je potem še lastnoročno privezal, stane 15 evrov na dan. Kako zelo so samozavestni (res, da z razlogom!), pove tudi to, da imajo že kar izobešeno zastavo Blue flag 2019.

Po celodnevni plovbi, jasno, najprej zavijeva v oštarijo. In tam tudi ostaneva. Tako dobre ribje juhe že dolgo nisva jedla. Ribja juha v kitu, bi lahko dodal. V globokem krožniku je bil tekočinski del, na plitvem pa vsebina (pošten kos dušene dobre bele ribe in ostale priloge). Kar ne morem si kaj, da se ne bi spomnil dalmatinskih spljačin z rižem in kuhanimi ribjimi glavami, ki jih tisti mojstri tam tudi enako imenujejo. Ribja juha, namreč. Hja, dokler nisem začel hoditi po svetu, sem bil prepričan, da so ribje juhe zanič, zdaj pa vem, da so take samo dalmatinske. To je bil glavni obrok. Na koncu naročiva (in pojeva) še simi šrimpke. Za desert. Tako sva mislila. Pa sva se uštel, ker tako ni mislil tudi oštir. In ker ima

on v njegovi oštariji zadnjo besedo, se je kar razhudil, ko sva hotela plačati: brez deserta na račun hiše pa ne gresta nikamor! In sva reveža, morala pojesti še dve dobri tortici. I teško nama...

Odločila sva se. Jutri ne greva dalje. Morda izplujeva v soboto. Ali pa tudi ne. Pozanimava se za rentiča, zapeljala bi se po otoku. Preostanek časa morava pa službovati.

na pomolu čakalnica - zanimivost: lahko si polniš mobitele na USB ali na 220V (pa tudi compe ipd...)

odlična kremna ribja juha kjer si potem sam dodaš ribo, krompir itd.. ; odlična za 5+

pozno popoldne je bila vasica čisto izumrla

pogled iz luke na vasico Linaria; blue flag imajo že kar za leto 2019

grde, običajno vse zarjavele bitve so lahko tudi simpatično pobarvane

v ceno priveza vključena tudi pasarela, katera je poslikana (domači umetniki)

ni kaj, jesen je tukaj....se vidi po drevesih

pretežni del otoka je eno samo kamenje....

12. oktober 2018, petek

Linaria, Skyros, Severni Sporadi, Grčija

Današnji načrti so se le delno uresničili. Kot običajno, hic! Dve stvari sva z lahkoto izpolnila: da sva večino dneva delala in da sva ostala na tem otoku. Malo težje je bilo z rentičem. Saj ne, da ga ne bi dobila, mojster rentakarovec se je še trudil, da bi naju prepričal, da ga vzameva. Pa nisva hotela.

Začelo je namreč deževati. In močno pihati. V takem vremenu se nama pa ne hodi naokoli. Saj se ne moreva niti na frape vvesti zunaj, potarna Vesna avtoposojevalcu. Pa je hitro potolaži, da na kavo morda res ne, zato pa v takem vremenu Metaxa zelo paše. Hja, res je, a kdo bo potem vozil? Malo se nama je potožilo po lepem in toplem vremenu v Sloveniji. Ma, saj bo, le na jug morava. V Eritreji in Sudanu ima morje 30 stopinj, zrak pa še več...

Vreme je glavna tema. Naš oštir popoldan pristavi še svoj piskrček. Na frape v takem vremenu se pa res ne da ustavljati, se strinja in doda, da so v tem letnem času itak vse frapedžinje na otoku že zaprte. Sezona je mimo. Jasno, njemu ni v interesu, da kolovrativa naokoli, za njega je najbolje, da sva cele dneve pri njemu. Itak sva skoraj edina gosta. Midva in David, anglež, ki je dva dni nazaj prodal barko in si kupil hišo na otoku. Hišo, ki jo je uredil špartansko kot je bila urejena njegova jadrnica. Elektrike ima le toliko, kot mu je naredi vetrnica in shranijo akumulatorji za hude čase. Vitalen možakar pri sedemdesetih misli tukaj preživljati starost.

Midva sva za svojo vitalnost poskrbela s krajšim sprehodom po okolici, ki je hitro pričarala klasično podobo Grčije takoj, ko sva zapustila luški Disneyland, kjer sva danes opazila še nekaj marinskih add-on zadev. Web kamera, recimo, pa štengice za komoten vstop na barke (tega nisva dobila skoraj nikjer, razen v Južni Afriki!), čakalnica na trajekt s polnilci za telefone, troliji (taki za hrano in taki za smeti - ki se tukaj ločeno imenujejo ecological waste in garbage bin) in - semafor. Očitno v poletni gužvi rivico zaprejo za promet, ko ga je preveč. Ko pripluje ferry, na primer. Izven Disneylanda pa ... kr-neki: ograje iz betonskega železa, prevrnjeni zarjaveli sodi, avto-wracki po dvoriščih, preluknjane in nečistljive table, koze na vrtu za hotelčkom in še kar je takih stvari.

marinski tuši: ženski/moški ... se ve kateri je kateri ... :)

v glavni sezoni pa imajo vsak dan zvečer tuširanje z milnimi mehurčki, disco glasbo in light showom; no, sedaj je slišati le glasbo, za mehurčke pa pravi marinero, da mora biti več ljudi

tudi trafo postaja zna biti prijetna na oko pod roko domačih umetnikov

na tem otoku pa ne uporabljajo plastičnih vrečk ampak kot kaže prometni znak kar smetišnico :)

na drevesu se pozna v katero smer večino časa piha veter

modro/belo

skozi črne, težke oblake je uspelo soncu za trenutek razsvetliti vasico

sodeč po kupih okoli ribiča, bo še dolg delovni dan

marsikje se na dimnikih kitijo kovinski ptiči

jesenska mačka :)

včasih je bilo še uporabno tolkalo (Hora)

lepo pobarvane stopnice na Hori, včasih krasi tudi kakšna slika

13. oktober 2018, sobota

Linaria, Skyros, Severni Sporadi, Grčija

Še ena podrobnost nama je ušla. Lučica ima na sredi postavljen ... hmmm... kako se temu sploh reče ... indikator vetra, morda? Tako vrečo na stebru, kot je postavljena na heliportih, letališčih in viaduktih na avtocestah in kaže smer in delno jakost vetra. Česa podobnega res nisva videla še v nobeni marini na svetu!

Pa se ne ukvarjava s tem, pokličeva rentakarovca, se vseliva v avto in greva naokrog po otoku. Najprej se ustaviva v wannabe marini. Rod zanjo že v pilotu iz leta 2000 piše, da je zgrešena investicija in še vedno works in progress. Tudi danes ni nič bolje. Z razlogom. Pri F7 meltemiju je v luko pripluti precej tricky, izpluti še toliko bolj. Chopa v samem mandraču pa je toliko, da ga Mali nikakor ne bi privoščil. EU je pač za šolanje, kako se dela z Grki, zapravila nekaj denarja. Kaj čmo...

Še izlet v restricted military area in vožnja okoli in naokoli po otoku, ki razen dveh (na videz odprtih) lokalčkov ne nudi ničesar - točno tako, kot nama je napovedal dogajanje na izletu naš oštir. Peljeva se do Hore. Tam je vsaj malo življenja, čeprav sva tudi tam edina ne-domorodca. Spotoma pobereva štoparja. Pastirja z veliko pastirsko palico. In pastirju primernim vonjem.

V Hori, z imenom Skyros, se po še kar prijetni vasici sprehodiva na bizantinski grad, v arheološki muzej z relikvijami izpred pet tisočletij in pristaneva v gostilnici na kosilu. Zvečer pa po mojem delu in Vesninem tuširanju v diskoteki, končava v ouzeriji, kjer naju najin rentakarovec (kot gost) najprej počasti s ciporom (aka šnopsem) in potem še sama nadaljujeva v tako začrtani smeri. Pomeziva še nekaj členonožcev in mehkužcev in ob desetih zvečer je čas, da odkolovrativa sanjam naproti. Jutri je nov dan...

nikoli dokončana marina vseeno gosti nekaj plovil

vendar je, kadar je, uporabne le del marine; na tem koncu ni šans, da imaš barko, jo razbije ...

na Skyrosu so doma poniji

lepa peščena plaža s kristalno čistim morjem, a kaj, ko meni ne ustreza temperatura, pa še piha

po otoku na večih koncih umetniške skulpture iz kamna, kot ta kjer je prikazan poni

Hora/gl.mesto otoka, kjer se ena uličica prepleta z drugo in hiše skupaj zmetane; ves čas urejena kamnita pot

pogled z vrha Hore na najbolj turistični predel otoka (Molos)

kapitana oblegajo z vseh strani tri mačke (na štirih nogah :))

vožnja čez hribe kjer ne raste skoraj nič drugega razen kamenja :) na koncu ceste prideš do table, da je prepovedano območje (vojska)

pri Molosu je zanimiva kamnina-so cerkev kar vzdolbli

pogled na Horo s plaže

znotraj bizantinskega obzidja

14. oktober 2018, nedelja

Linaria, Skyros - Psara, Grčija

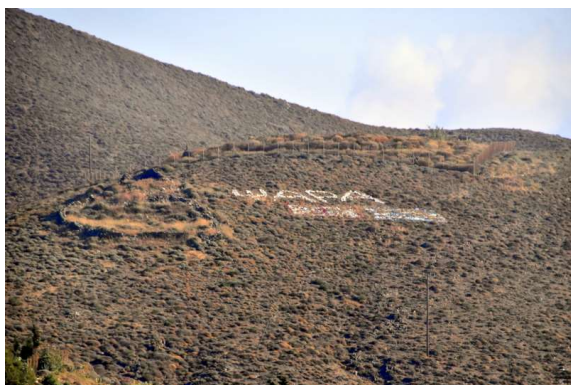
Niso se. Ob pol devetih dopoldan se odveževa in zapljujeva proti vzhodu. No, najprej proti jugu v mirnem morju in močnem vetru, potem se obrneva v pravo smer in se nekaj milj pretepava z refuli v zavetrni strani otoka, dokler nimam vsega dovolj in za dve ali tri milje prižgem motor.

Ko sva na odprtem, je vetra dovolj. Ni ga preveč, 5 bf, ga je. Lepo pokrajšana jadra imam in hitrost kontroliram pri okoli sedmih vozlih. Ni pa vse tako sanjsko lepo, kot zgleda. Vala je sicer pod dvema metroma (mean significant wave height), kar pa ne pomeni, da ne nagaja tok. Na nekaj mestih se obrne proti vetru in valu in naredi občasno tako strme in visoke valove, da vse skupaj sploh ni več epska dogodivščina. Ne, to niti ni več boj z meltemijem, to je mesarsko klanje! Mala, ki ima precej visok trup in voda redko zaide v kokpit, je bila v teh delih plovbe tarča pravih vodnih bomb. In jaz, kot prebivalec kokpita, sem jih kar nekaj fasal v ksiht. Ni za ponavljat in ni se za hvalit. No, je bila pa vsaj plovba hitra.

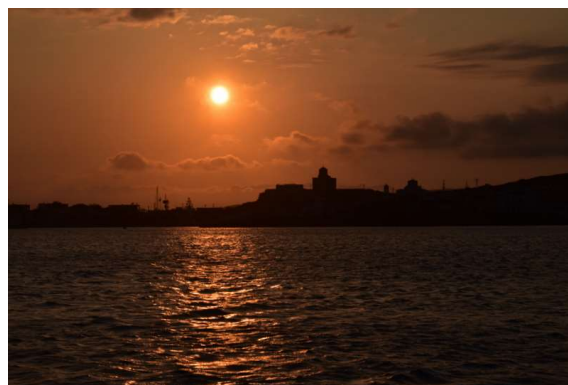
Prečkava precej prometno plovno pot med Črnim morjem in ostalim svetom, ladij naokoli je kar nekaj. Z dvema smo na zanesljivem collision course, pa obe 250 metrski mrcini lepo odvijeta, ko me dobita na AIS. Sail before steam očitno še vedno velja.

Na Psaro priplujeva eno uro pred planiranim časom. Pravzaprav, točneje, pripluijeva en mesec za planiranim časom, hic! Ne veževa se, ne greva na obalo, tukaj sva letos že bila in jutri zjutraj imava tako ali tako v načrtu pluti dalje. Najenostavneje se je sidrati v prostranem, mirnem in varnem zalivu.

Najprej stuširam kokpit, potem Vesna stušira mene v kompletu z oil skinom. Tako je najenostavneje sprati sol iz oblačila. Sledi gobova juhica (kdo bi si mislil, da bo tako pasala sredi morja!) in za njo še večerja. Po večerji pa delo. Električne je spet dovolj, ni izgovora.

Psara še vedno tako gola kot je bila dobre tri mesece nazaj :)

sončni zahod sva tokrat pričakala na sidru

15. oktober 2018, ponedeljek

Psara - Oionussa, Grčija

Kako se pozna temperatura! Nobenega kaloriferja, nobenih oblačil. V prav prijetno jutro se zbudim, sončno je in rahlo vetrovno. Počasi, res počasi, se prebujiva, pozajtrkujeva in dvigneva sidro.

Nekaj časa gre jadrnanje lepo, smer proti vetri drživa celo z močno krajšanimi jadri. Potem veter slabi in je potrebno malo daljšanja. In še malo. In potem popravek smeri in tack in še en. Malo potem pospravim genoo, za njo kmalu še glavno jadro. Nova smer je točno proti cilju. Meltemija ni več, sedaj se veter imenuje diesel.

Plujeva in delava vodo. Ta je pri nama še cenejša, kot pri nekaterih drugih. Na Mali je zastonj, to je stranski produkt motoriranja, tako rekoč odpadek. Nobenega goriva za to nisva potrošila. Amortizacijo watermakerja sva itak že zdavnaj odpisala...

Cilj je otok Oionussa, sedež pomorskih magnatov. Lemos, na primer, je lastnik večje flote, kot cela ostala (združena) Evropa skupaj. Ampak pred ciljem je reef. Na karti in v naravi lepo viden reef. Pa še na VHF je slišen (Helios naju pokliče in pove, da je pred nama reef). Moral bi biti res kreten, da bi ga nabasal.

Reefu sva se elegantno izognila in se lepo privezala na bok v prijetni lučici. Najprej k Heliosu na klepet. Presenečenje. Dobri prijatelji Galateje, naših znancev iz Indijskega oceana so. Tako, kot midva, so tudi oni pluli skupaj z Galatejo kar nekaj časa. Circumnavigatorji hitro najdemo skupne teme, ki jih potem dopolnimo še v oštariji ob kozarčku rujnega. In še enem in še enem in še enem in še enem, ...

pogled z morja na otok-že od tukaj so vidni trije cerkveni objekti

na vhodu v luko nas je pozdravila morska deklica

z vrha otoka večerni pogled na zalivčke

kar nekaj hiš je razpadajočih; na teh vratih piše, da so od Pateras, to je bil tudi nekoč velik ladjar

veliko hiš se ponaša z letnico nižjo od 1900; nekateri jih skrbno vzdržujejo, druge propadajo

največja cerkev na otoku je celo ob 23.00 nabijala zvonove ...kot, da teh 800 otočanov doma nima ure

ampak vse te vasi so vedno v hrib; okoli cerkve (ki je na vrhu hriba) je lekarna, pekarna, trgovina...

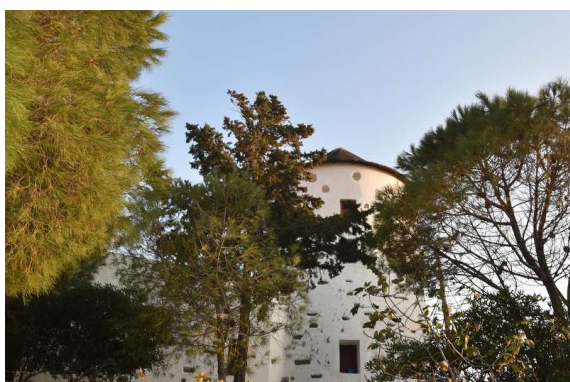
do plaže je kar daleč :)

take mačke pa še nisem videla: na vrhu glave se barve dlake obrnejo kontra, kot, da bi jo kdo pobarval; pri večerji je bilo okoli naše mize 10 (deset) mačk in dva psa ...

če se pokvarijo zvonovi na cerkvi, sta ta dva zvonova za back up

renovirani mlin na veter

klopi pred cerkvijo so bile narejene verjetno že davno, sedi pa očitno nihče, ker so deske že zelo trhle

16. oktober 2018, torek

Oionussa, Grčija

Kako lepo in prijetno jutro! Ampak. Danes je na sporedu delo. Kar smo rekli, smo rekli, tukaj ni več zajebancije. Cel dan rabotniva in vsaj jaz še niti približno nisem končal. Vmes imava dve pavzici za pozni zajtrk in kosilo. In to je tudi vse, kar sva si privoščila za relaksacijo.

Popoldan gre Vesna do kapitanerije plačat dajatve za privez v luki. Grške cene. Šest evrov za dva dni skupaj bova pa že zmogla. Voda in elektrika ne delata. Niso se še zmenili, kdo bi to kasiral, Grčija pač. Kar naj se čim kasneje uskladijo in cene naj ostanejo take, kot so. Vodo sva si naredila med potjo, elektrike nama pa da sonce več, kot jo zmoreva potrošiti.

Pred mrakom se sprehodim do pekarnice, kjer me pek pozdravi kot starega znanca. Je Vesna rekla, da danes pridem, po kruh, pove. O, sta se pa dodobra spoznala, da pozna njeno ime, si mislim. Ampak, pozna tudi moje in pozna tudi ime barke. In (za razliko od port policaja, ki ne loči slovenske od francoske zastave) ve, da prihajava iz Slovenije. Tip ima res strašen spomin za imena.

Večer mine na Heliosu ob kartonu vina in klepetu z obujanjem spominov iz krajev, ki smo jih oboji obiskali in ki večini ljudi ne pomenijo ničesar. Prijetno druženje. Škoda, da nisva imela časa za to že preko dneva.

otoček nasproti naše barke kjer je dostop le s plovilom

čisto morje; na otoku imajo vodo iz deževnice in nekaj tudi pridelajo iz morja

škafatlasta stavba je pomorska akademija, na katero hodijo celo 4 ženske; po zaključku imajo naziv kapitan (za ladje)

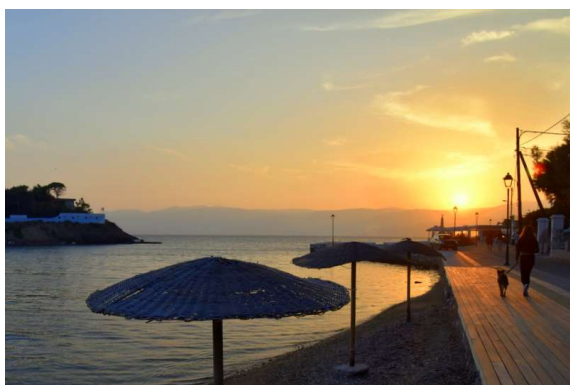
luka je ob tem času dokaj prazna; v poletni sezoni so vsa plovila vezana na rit in sidro

pa še malo ČB razglednice

Brigitte in Olaf iz Munchena imata alu barko, ki jima dobro služi že več kot dvajset let

spet lep sončni zahod, ki smo ga preživeli ob prijetnem klepetu in kozarčku grškega vina

17. oktober 2018, sreda

Oionussa - Chios marina, Grčija

In delo se nadaljuje tudi danes. In vse tako kaže, da se bo še jutri, se bojim. Zastavic na to-do listi je vedno več. Z vsako opravljeno uro dela, imam za dve uri novih zadev. Kaj smo se za to borili, mi, veterani zadnje vojne? Tako ne gre več! Ob dveh imam dovolj in premakneva se na Chios. In tam je pa vse drugače. Tam ... no, tam je topla voda v bojlerju. In tam spet delam, hic!

Premik je bil torej potreben zaradi bojlerja, če sem pošten. Električne imava toliko, da generatorja niti pod razno ni potrebno prižgati. Voda za tuširanje pa ostane topla samo dva dni. Jaz sem se zjutraj še lepo stuširal, za Vesno popoldan pa jo je že zmanjkalo. Slabih deset milijard zato prejadra v spremstvu jate precej velikih delfinov. Zadnje pol ure ure pa prižgeva generator. Motor in bojler v sodelovanju dobro segrejeta vodo in upam, da sva za naslednja dva dni preskrbljena s toplo vodo. Vse kaže, da bo vsake dva dni potrebno za pol ure dni prižgati motor. In to je najlažje narediti, če se premakneva na drugo mesto, da ne zganjava hrupa v luki.

Zvečer sledi klasika, druženje s Heliosom ob kartončku vina. Tokrat slovenskega. Tudi oni so se premaknili na Chios. Kaj so imeli tudi oni hladno vodo v bojlerju?

glede na to, da je to nedokončana marina, je polna plovil

midva sva se stlačila med dve ribiški ladji (upam, da se jutri ne premikata)

kaj dalj kot do vetrnih mlinov zvečer nisem prišla (ob sedmih je že trda tema)

so obnovljeni in t.i. atrakcija gl. mesta otoka

18. oktober 2018, četrtek

Chios marina, Grčija

Delam od ranega jutra do poznega večera. Vmes Vesna dvakrat pripravi košto in to sta tudi edini pavzi, ki si ju lahko privoščim. Opolnoči končno zaspim in šele naslednji dan ugotovim, da niti dnevnika nisem napisal. Pa saj ga nisem imel za kaj napisati!

ta dan sem se itak samo sprehodila do oddaljene trgovine, zato bodo vsaj fotke iz naslednjega dne, ko sva se potepala po otoku

v mestu je bilo videti kar nekaj žensk v tovrstnih oblačilih; se pozna, da je Turčija blizu

razstavljeni psi pred trgovino za živali

v globoki senci s kamnitimi hišami gostilna

sredi ceste (je moral Tone narediti ovinek okoli nje) se je sončila kača...

...in bila je še živa! Tone je trdil, da je povožena

ogromno pomaranč, limon, mandarin, marsikje ležijo po tleh, saj lastnikov hiš ni

neštete vasice imajo obnovljene mline na veter (za okras)

ena izmed urejenih luk z elektriko in vodo....sedaj niti ene jadrnice

po pomolu naslikanih kar nekaj podobnih variant - otroške igre

rožice še vedno cvetijo

okrasek na strehi hiše

19. oktober 2018, petek

Chios marina, Grčija

Hitro je potrebno zbrisati z barke, še preden začnejo uletavati maili. Ampak. Danes sploh ne uletavajo več. Kako lep dan!

Kakorkoli, ob osmih naročiva rentiča v marino in ob devetih se že voziva naokoli. Okoli otoka v celem dnevu potem narediva dobrih dvesto kilometrov in spotoma obiščeva nekaj luk, kjer bi bilo možno pristati z jadrnico. Vsaj sedem jih je takih, kjer je prostora za nekaj deset bark, nekaj jih ima vodo in elektriko za vsak privez in nekaj tudi mooringe. Toliko luk, kjer bi se Mala lahko privezala, do sedaj nisva videla še na nobenem otoku. Vse so konec oktobra več ali manj prazne. Večinoma čisto prazne.

Kjer ni luk, so pa zalivi. Zelo razvejan otok z množico zalivčkov je pravi raj za sidranje pred osamljeno plažo, na katerih je še konec oktobra nekaj kopalcev, ki se kopajo v morju in ne le martinčkajo v kafiču na obali. Sidrišč je ogromno in večina jih je zaščitenih pred meltemijem, nekaj tudi pred vetrovi iz južnih kvadrantov. Sredi poletja, ko je drugje gužva, bi se tukaj sigurno našlo veliko prijetnih mest za postanek. Celo boatyard sva našla, ki je s sindikalno ceno zelo zanimiv za zimovanje.

Otok je bolj kot ne gol, razen na severozahodnem delu, kjer je poraščen z borovci. In po dolinah, kjer je vegetacije precej. Če so na otoku od večje vegetacije le borovci, je živalstvo bolj pisano. Večina imen živali se sicer začne s črko "k": krave, koze in kače. V glavnem mestu pa sva v pet shopu videla tudi pse in mačke v ... hmmm ... temu bi lahko rekla, suhih akvarijih.

Zanimive vasice, ki bolj zgledajo kot graščine (zgradili so jih tako, da so se lahko upirali gusarskim napadom) so posejane po južnem delu otoka. Vmes je postavljen novokomponovani muzej mastike, star dve leti. Posvečen je drevesu, iz katerega na otoku pridobivajo smolo, ki je baje super-truper zadeva. Mešajo jo v vse, od alkohola do čokolade. In s tem fino služijo.

Čeprav je stal rentič vsega skupaj 25 evrojev, naju je na koncu izlet stal preko stotaka. Dodati je potrebno še strošek bencina, ki je kljub porabi Toyotinega malčka 5,4 litra na sto kilometrov in kljub znižani stopnji DDV iz 24 na 17 odstotkov na tem otoku (zaradi begunske krize pred nekaj leti), znašala še vedno skoraj ravno toliko, kot sam najem avtomobilčka. In pa štiri obiski oštarij med potjo tudi niso bili zanemarljiv strošek...

Ob povratku pa ... no, ob povratku ugotoviva, da se Helios ni prestavil na Samos. In to je potrebno zaliti. Ne z vodo, jasno.

globok zaliv kjer je med drugim tudi ribogojnica je suha marina; mesečno bi bila za nas 100€

na majhnem otočku majhna cerkvica in nastal je polotoček

..še eden od zalivov

še preden sva sedla na frape, je bilo okoli naju deset mačk, kasneje so prišle še njihove prijateljice

večino otoka je golega

v vasici Vessa in Mesta so kamnite hiše

drevo mastik, kjer poleti režejo debla, da iz njih teče smola, ki jo zbirajo-zato je po tleh videti vse belo

ata je mirno lezel v morje, očitno le ni hladno kot je naslikano v moji glavi?

na enem predelu je bila cesta posuta z živalskimi kakci-očitno so stale na mestu dalj časa, ker kaj takega še nismo videli

zahodna obala je posuta z nešteti zalivi s čudovito barvo morja; nemogoče, da obdelas vse v enem tednu za plavanje

vasica Volissos s trdnjavo in mlinom na veter

vasica Pyrgi kjer so hiše barvane z geometrijskimi liki

20. oktober 2018, sobota

Chios marina - Fourniou, Grčija

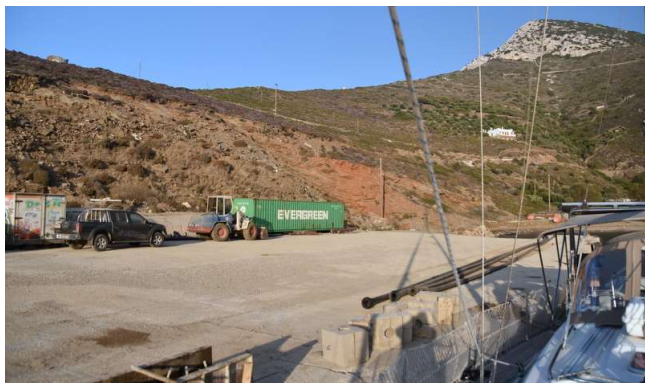
Midva se danes definitivno prestaviva. Vremenske napovedi za vikend so odlične, potem nas bo pa prešla fronta, kjer se bo potrebno nekam skriti pred nevihtami iz južnih kvadrantov. Kasneje naj bi bilo spet lepo. Ob zori se zato v popolni bonaci odveževa in med plovbo iz nafte delava vodo. Nekaj časa. Preveč časa. Šele zadnjo tretjino poti se krmni veter le toliko dvigne, da lahko jadrava. In počasi se krepi. Med Samosom in Ikario ga je že za 5 Bf in Mala kar poleti.

Po nasvetu izkušenih slovenskih jadralcev, posadke Lare, katerih odličen blog sva poleti redno spremljala, se priveževa na zapuščenem pomolu, ki ni omenjen v pilotih. Zaščita pred vetrom (meltemijem) je odlična, pred valom, ki ga veter vali pred seboj pa ne najbolj. Pri 5 Bf zunaj je na privezu nekaj štige. Najprej mi to ni všeč, vendar ko kasneje vidim, da jo je v (uradni) luki še precej več, sem kar potolažen. Pa še nekaj je. Tukaj sva sama, v luki bi naju pa ribiči po vsej verjetnosti prej ko slej nagnali. Je precej gužve. Drži kot pribito, dobronamerne nasvete je vedno potrebno poslušati.

Pristajanje poteka v več krogih. Prvi krog je namenjen spoznavanju, drugi metanju lasa na bitvo. Ker je bil neuspešen, je tu tretji krog. In tudi v drugo kavbojc ni bil najbolj spreten. Vetrta je kar nekaj in vleče od obale. Če laso v prvo ne zadane cilja, ni več popravnega izpita. V četrto greva zato na drug par bitev (če se tem zarjavim šprikam lahko tako reče) na drugem delu pomola, ki je obrnjen za 90 stopinj. Tukaj veter piha v kljun in uspeh ne izostane (v drugem metu sicer, ampak časa je sedaj dovolj za več metov).

Do glavnega mesta otočja (tako pravi reklama) z dobrih tisoč prebivalci (to dodaja wikipedia) vodi en kilometer dolg sprehod, ki ga s favlasto nogo z natrgano ahilovo tetivo opraviš v slabe četrt ure. Vasica (ok, ok, glavno mesto) je zanimiva in čisto spodobno urejena. Na začetku vidim nekaj, česar nisem še nikjer. Množica bark, parkiranih na štenderjih kar levo in desno od (glavne) ceste. Kot bi bil v natrpanem boatyardu.

Na rivi so oštarije, jasno. Po pričakovanju je le ena glavna uličica z nekaj trgovinicami in mini drevoredom. Začne se na rivi in poteka pravokotno na obalo. Konča se na glavnem trgu. Trgu s cerkvijo, kakopak. In v cerkvi je ravno sedaj otroška zabava z veliko roza baloni. In še več mamicami, ki so ta-gmašno oblečene. In ta-gmašno odišavljene. Obleke se sicer ne vidijo izza cerkvenih zidov, vonjave se pa širijo (skoraj) po celi vasi. Bogi kužki, če že moj (star) človeški nos trpi.

bočni privez na pomol - neko gradbišče je trenutno tukaj

v ozadju pogled na vasico

navkljub temu, da je danes sobota, so pozno popoldne nakladali na tovarnjak pesek

plaža, zna biti, da je poleti obiskana?

če spregledaš žerjave in kupe peska, se v ozadju vidi celo sončni zahod, ki ga zakriva cerkev

21. oktober 2018, nedelja

Fourniou, Grčija

Če sem včeraj menil, da je privez dobra odločitev, me je val ponoči prepričal drugače. Zategovalo je, da sva se večkrat zbudila od cukanja. Ne, ta privez bo potrebno zapustiti. Pozajtrkujeva in ravno se nameniva, da bi odšla v vas na kavico pred odhodom, ko potrka na vrata vojska. Prijazno povedo, da imajo danes strelske vaje in naju povprašajo, če imava kaj proti, da bi bil pri Mali njihov cilj. Jasno, da nimava, le midva bi se prej odstranila na eno švoh kafe. Pa ne gre, nama razložijo. Ker vodi pot naravnost skozi strelišče. In streljanje se začne takoj. Konča pa šele ob enih (v nedeljo popoldan očitno tudi vojska ne dela več).

Ker ne moreva na sprehod in ker hrup (pokanje pušk in šviganje metkov nad glavo) postane moteč, se brez sprehoda do mesteca odveževa in odplujeva miljo ali dve na jug. Spotoma srečava Helios (kot, da bi se zmenili!) in en za drugim se v roku pet minut sidramo v lepem in pred meltemijem varnem zalivu Marmaro.

Najprej je na sporedu pranje barke. Toliko prahu v eni noči ni bila deležna še nikjer. Tisti zapuščeni pomol je zbirališče

peska in ko pridrvi reful meltemija, dvigne oblak in ga odloži na Malo. I tako pet, šest puta za par minuta. Celo noč In celo dopoldne. Nekaj ur spirava z vedri morske vode. In potem še tuširava. Štriki so popolnoma trdi od prahu. Še sončni paneli proizvajajo samo toliko elektrike kot ob sončnem mrku. No, saj skozi njihove oči tako tudi je. Kljub nečloveškim naporom na področju tehnologije čiščenja, se bojim, da se bo prah valil iz špranj še nekaj mesecev.

In potem sledi skok v vodo. Večinoma se plaziva po lukah in ni vsak dan prilika za kopanje. Danes je pa za povrhu vreme lepo, morje je bazen, voda pa po skandinavskih merilih prav vroča. Ampak, prav dolgo pa v 22 stopinj toplem morju vseeno nisem ostal.

In ko smo ravno na sidru in je nekaj vetra, da razpiha oglje, barbekju ne izostane. Tokrat z gosti iz Heliosa. Jasno, da naju zanima, kako da sta zapustila Karlovassi in priplula sem? Takole povesta: pri 4-5 Bf je bilo v luki toliko vala in tako ju je zategovalo, da se je na pomolu ob šestih zjutraj (še ponoči) strgala rinka in kar naenkrat sta bila odvezana. No, ostala sta privezana na rinko, ki pa ni bila več del pomola. Nista imela druge izbire, kot da se evakuirata drugam. In najbližje mesto je današnji zaliv. Združuje nas skupna usoda zadnje noči. Ampak. Sedaj je pa vse drugače, povesta. Tukaj je barbekju z odličnim staranim slovenskim mesom, restanim krompirjem, mediteransko paštno solato in odličnim vinom, po poreklu iz Južne Afrike in Istre. Ja, tukaj je pa res vse drugače...

majhna vasica, greš samo gor na vrh hriba in se spustiš dol v glavno vas

ampak odpade, kajti sidrati bi se morala v 20m; res je, da imajo bitve na obali, a kdo bo dol dajal dingi ?

če ni bilo vetra, je morje vabilo, da skočiš vanj; no, eden mora ostati na barki, da fotografira, kajne?

nedaleč stran od Male je bil sidran Helios

22. oktober 2018, ponedeljek

Fourniou - Arki, Grčija

Čeprav smo še včeraj skupno prisegli, da danes ne gremo nikamor in da mirno plavamo po zalivu, so stvari z dnem izpadle drugačne. Kot vedno na barki. Namesto plavanja imava z Vesno delo. In Helios se bi prestavil na Patmos - ker je danes veter, jutri ga pa ne bo. Strinjam se. No, pa gremo na Patmos. In gremo. Oni pol ure preden midva končava opravke v pisarni.

In plujemo. In se meni zdi, da bi raje šel na Arki. In obrnem. In Vesna to sporoči Heliosu. In obrnejo tudi oni. In priplujemo na Arki. In se privežemo. In gremo na pijačko ... Ne, ne, ne, tako idealno pa spet ni! Jaz imam delo, ki se zavleče v noč (hvala, bogu, da smo jeseni in je noč kmalu!). Šele potem grem lahko na pijačko. Dvojno. Trikratno!

Večerjo preživimo v prijetni konobi, kjer nam streže pomočnik kuharice. Kuharica je Ukrajinka, kelner (njen mož) je Grk. Le kam smo to prišli? No, saj vem - na Arki. Pogovorimo se s Heliosom in pogovorimo se z Galateo (hvala super truper pametnem telefonu, ki zna celo telefonirati). In poklepetamo s sosedi na levi in desni. Sami fini ljudje. In fino zatišje v luki!

pa smo spet na Arkiju; no, nazadnje leta 2009 :)

do večera so bili skoraj vsi privezi polni

kar dosti zapuščenih starih hiš je videti

tako kot na vseh otokih, tudi tukaj, pa čeprav le za 45 duš

koz z velikimi zvonovi je bistveno več kot ljudi

sosednji zaliv, tudi zelo zaščiten

večer zaključili Tripasu

iz preprostih materialov narejena ladjica

23. oktober 2018, torek

Arki, Grčija

Tradicionalno so plani namenjeni samo temu, da se spremenijo. Tudi danes je bilo tako. Helios že na vse zgodaj predlaga, da ostanemo še en dan na Arkiju. In po sinočnji večerji se hitro strinjava! Le malo težko sede, ker morava delati. Vesna cel dan, jaz najdem vmes dve ali tri ulice za sprehod. Prehodim (skoraj) vse ceste na otoku, ki so vrisane v guglove mape, pa ne mine ura. Še frape v kafiču na rivi in vpogled v vremenske karte. Ponoči se bodo začele nevihte, a smo na robu dogajanja in menim, da jih tukaj ne bomo veliko deležni. A, vseeno! Oranžni alarm velja za naše področje in gale warning je v veljavi za Jonsko morje (moving east, torej k nam).

Kakorkoli, z delom zaključiva ob devetih zvečer in prestaviva se v birtijo. Že popoldan me je birt poklical po imenu in pozdravil, ko sem bil na špircirgangu. Sedaj naju celo objame, ko se vrneva v njegovo oštarijo. In, moram reči, dobro oštarijo. Vsaj po grških standardih. Spet jeva veliko skledo neke nama nove solate s kaprami, drobljenim kozjim sirom in ostalo zelenjavo, pa hobotnico na žaru (z ogljem!), saganaki sir ter ogromno porcijo simi šrimpkov. To sva jedla že včeraj in danes ponoviva zabavo. Če bi ostala, bi jih sigurno spet. Nimajo jih v velikih oštarijah izven otokov Ege in Simija in kjer koli se jih dobi, jih naročiva. Obožujeva jih! In spijsva liter in pol (včerajšnja dva litra sta bila le preveč) vina. Vina, po katerem ne boli glava in ne dela kisline v želodcu (torej je boljše od večine slovenskih primorskih spljačin z zvanečimi imeni). In če dodam, da je na računu birt vino za stalne goste enostavno odšteti, je value for money odlično.

Otok, s 45 prebivalci (koze ne štejejo), nekaj gostilnicami in enim (zaprtim) mini (ne, bolje rečeno mikro ali celo nano) marketom je povezan s svetom s ferijem, ki ni dosti večji od Male. Vse je tukaj res tako zelo remote... Čudovito! Mediteran, kot je nekoč bil... In Arki premore lučico za osem bark, ki je najbolje zaščiten luka na vseh Dodekanezih. Hurricane hole se temu reče v amerikaniziranem svetu. Že včeraj je bila do večera popolnoma polna, danes je nekaj bark moralo poiskati zavetje v sosednjem zalivu, ki je tudi zelo zaščiten.

Ampak, jutri pa zares odplujemo. V četrtek in petek bo mrzlo, podnevi napovedujejo malo čez 20, ponoči 15 stopinj. Potrebujeva privez z elektriko, da bova imela kam priključiti najin kalorifer.

le čemu stran vreči stare škornje: uredi jih kot posodo za rože

na tem otočku so tudi olive majhne, taka vrsta

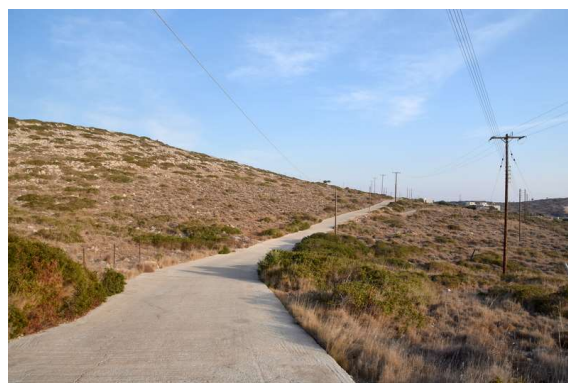
zanimiva tabla za prenočišče

simi mini škampi, hrustljavi, prav pašejo ob lokalni glasbi in kozarčku rdečega vina

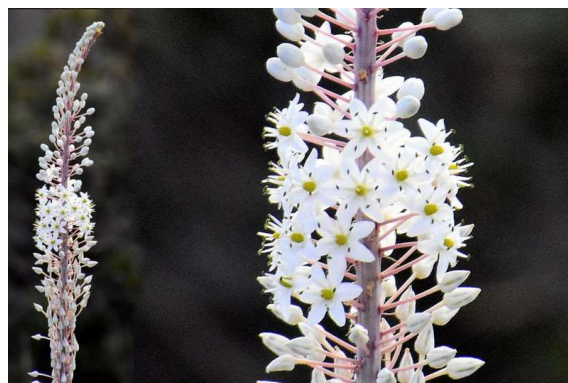
danes je bila luka prepolna, so nekateri mogli na sidro in pomožne pomole izven luke

betonirana cesta, levo -desno , povsod enaka pokrajina

ena od peščenih plaž na otočku

se najdejo tudi v divjini še kakšne cvetoče rože

odlična grška solata dopolnjena z domačim kozjim sirom in suhim kruhom ...odlično !

...ribič, ribič me je ujel :)

živahno urejena notranjost oštarije pri Nikolasu

pa še luka v ČB varianti s prejšnjega dne

24. oktober 2018, sreda

Arki - Patmos, Grčija

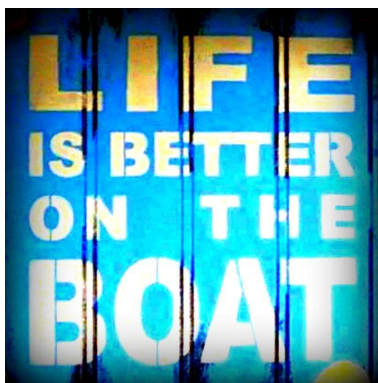
Izplula sva, ko se je naredil dan. Lep dan, nič kaj ni bil v skladu z napovedjo. Nisva bila prva, pred nama sta izpluli že dve barki. Vreme je sicer sončno, a 3 Bf polkrme ni ravno zagotovilo za hitro jadranje. No, danes imava vsega skupaj 10 milj pred sabo, nikamor se nama ne mudi. Na Pacifiku za tako kratke plovbe in ob tako slabem vetru sploh ne bi dvignil jader, le zakaj bi se mučil. Tukaj jih. In uživam v tišini.

Patmoška luka za jadrnice je precej prazna ob enajstih dopoldan. Ima ogromno fluktuacijo, razen ene barke, so se vse ostale zamenjale. Vidi se, da je to čarterska destinacija. Prostora je dovolj, zato se priveževa bočno, s kljunom proti severu. Upam, da bova lahko tako tudi ostala. Če se sidrava in greva s krmo proti obali, bova imela jutri dopoldan bočni veter. Glede na to, da ga je napovedanega v sunkih do 40 vozlov, tak privez ni nekaj, kar si strastno želim.

Imava pa zato vodo in elektriko. Predvsem slednjo potrebujeva - za ogrevanje. Vremenarji še vedno težijo z ohlajitvijo. So pa cene elektrike zelo zasoljene, skoraj karibske. Kilovatna ura je po 90 centov! Če dodam še ceno priveza, ki je menda 6 evrov na noč (nisva še uspela plačati), zna biti, da naju bo bivanje stalo celo 20% tistega, kar za podobno uslugo računajo Izolčani.

Zvečer naju je malo vseeno opralo. Ampak, še premalo. Mala potrebuje zelo resen tuš, da vsaj malo spere furnijski prah. Tuš iz neba ali pa tuš iz cevi. Ker sem len po naravi in mi čiščenje barke ni ravno hobi, bom najprej poskusil pranje Male z dežjem. Upam, da se izkaže kot uspešna metoda.

V dežju ne hodiva naokoli. V dežju gledava filme. In bereva. In delava, hic!

.... komentar ni potreben :) ...

dobro privezana Mala

le sosed za nama se je še prevezal bočno, vsi ostali pa sidro in rit

nasproti našega priveza je t.i. marina

spodaj mesto(vasica) Skala, na vrhu pa samostan s Choro

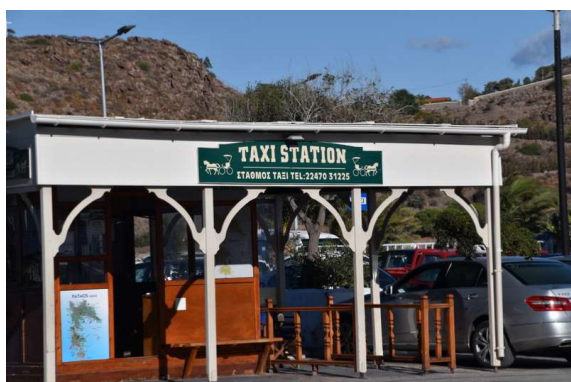
ta velika lesena jadrnica je bila privezana s petimi štriki v morje samo spredaj, kaj šele zadaj...

zanimiva tolkala na vratih: prvo je v obliki pujske (za srečo?), drugi je pa moderniziran in ima zvonec v ustih :)

tolkala fotografirana v Chori naslednjega dne - vse današnje fotke narejene naslednji dan zaradi vremena (dež)

taxi postaja, na tabli narisana kočija ... iščem in gledam in čakam.... pa sem dočkala le mercedeza

pogrešam zbiranje magnetov za hladilnik; ti na fotografiji so narejeni vsi iz lesa, simpatični

kaj je to ?

peščena plaža v Skali

25. oktober 2018, četrtek

Patmos, Grčija

Veter je zjutraj prišel, kot je bilo napovedano. Anglež na Ovniju in midva smo na boku, čarteristi so s sidrom in krmo, by the book. In brez spring. Nekaj časa. Potem je panika na rivi (vsaj posadke jim ne manjka) in privezujejo se na vse možne načine, od obale se odrivajo s fenderji in motorjem. Rešujejo, kar se pač še rešit da. Nekaj jih izpluje v 8 Bf (45 vozlov v sunkih po napovedi). Gale warning jim očitno ne pomeni veliko. Vsekakor je to po njihovi oceni bolje, kot končati kot wreck na obali. Sidra, jasno, če niso pravilno vržena, v takem vetru ne držijo.

Eni so še posebej inovativni. Ko jih bočni veter zasuka proti obali, enostavno popustijo sidro in se spravijo vezati bočno. Do sem vse lepo in prav, težava nastopi, ker jim zmanjka kakšnih deset metrov sidrne verige. Če ostane barka tako, se bo razbila, to je vsem jasno. Odločijo se za pogumno dejanje, verigo odpnejo, da pade v vodo in potem se lahko lepo privežejo. Sidro je označeno z bojico in nadebudneži se spravijo v dingi (v 40 vozlih vetra) in se namenijo na plano potegniti sidro. V dingi. Ne vem sicer koliko je težko njihovo sidro, a ker je barka 54 čoveljska in je veriga 12 mm, vse skupaj ni ravno lahko. In tam, kjer je bojica, je globine okoli 15 m. Jasno, da jim ne uspe in še sreča, da niso čofnili z dingija v morje. Brez potapljača ne bo šlo. Samo, danes ga ne bodo dobili, ker preveč piha. Avrio. In kako vse to tako dobro vem? Sedim v kafiču na rivi na sončku in jih opazujem. In telefonarim...

Sledi pranje štrikov, furnirski prah je res zopr. Malo upgradam še pritrditev škote glavnega jadra. Pritrditev na rolbar sva letos z Nacom konstruirala malo narobe in se je včasih malo zatikala. Dodal sem vrtalko pred reducirni kolesček. Mislim, da bo sedaj vrv lepo tekla.

Popoldan pa v Horo. Tja, kjer je postavljen obupno grd samostan. In mimo ene bolj znanih jam na svetu. Jame, v kateri je Janez iz Patmosa napisal težko berljiv zadnji del Nove zaveze, Apokalipso, z grozljivo veličastnimi opisi konca sveta. Zanimivo, grška beseda Apokalipsa se v slovenščino prevaja kot Razodetje. Slovenska beseda apokalipsa pa pomeni vse kaj drugega. Ne glede na vse, sta, tako jama, kot samostan, od leta 1999 vpisana v Unescovo svetovno dediščino. Živela turistična industrija!

Popoldan se je po napovedih ohladilo. V mestnem (točneje, podeželskem) avtobusu je vklopljeno gretje namesto klime. Tudi lokal za večerjo si izbereva tak, ki se vsaj posredno ogreva. Pizzerio obideva, girodžinje pač ne. Nazadnje sva gostilno s pečjo iskala v Peruju na Altaplanu, kjer se temperature ponoči zaradi okoli 4.000 metrov nadmorske višine spustijo precej nizko. Danes se tukaj počutim podobno.

V barki pa je vseeno še vedno lepo toplo. Talno gretje z 22 stopinjami je garancija, da se bo dalo film ogledati brez stiskanja pod odejo.

*veter je razpihal vse oblake in vidljivost je bila fenomenalna
... pogled na Skalo*

...pence pa so na morju, aha.. :)

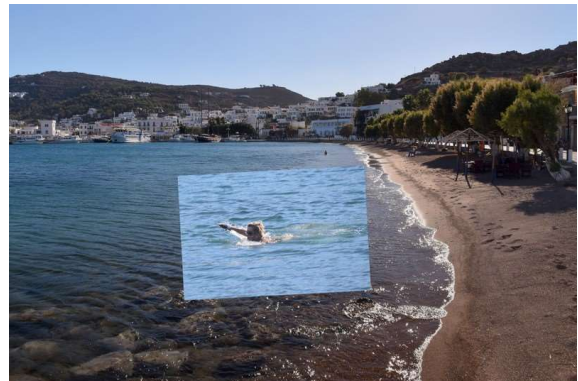
*danes je bilo vredno iti na Choro, kajti zaradi odlične
vidljivosti so bili razgledi prava paša za oči, saj so se videli
tudi otoki, ki so daleč stran*

fotka narejena pri mlinih

..še Mala se vidi ...pa čeprav je mala ..

*ni montaža oz. to je montaža dveh fotografij (na večji se
vidi, ko je še hodila po morju): ženska je res plavala danes
pri 17C in močnemu vetru; res pa je, da ima morje 5 stopinj
več*

vse hiše urejene v istem stilu in vse zelo čisto

lok se nadaljuje v istem stilu dalje....

vsaka mačka varuje svoj teritorij

rešitev problema, če nimaš delovne sile: vse tri zvonce hkrati potegneš :)

zanimiva oblika strehe, pa še lesena je

nune ne zebe, saj je zavita od glave do pete (v ozadju samostan in Chora)

26. oktober 2018, petek

Patmos - Leros, Grčija

Brez stiskanja pod odejo sva si ogledala slovenski film v pristnem pohorskem dialektu štajersčine. In tudi ponoči je bilo povsem prijetno. Šele jutraj, ko je bilo potrebno zlesti izpod odeje, sem opazil, da je samo 15 stopinj. V Peruju in Boliviji jih je bilo v podobnem času dneva precej manj, ne dosti nad ničlo. Pa sva preživela.

Tako, kot je včeraj veter prišel, je danes odšel. Popolna bonaca in močno sonce v trenutku ogrejeta Malo in vso njeno okolico. Po kruh grem sicer še v flisu (in kratkih hlačah), ko izplujeva, pa tudi flis hitro roma z ramen. Zapuščava Patmos, zunaj je nekaj severnika in usmeriva se proti Lerosu. V naslednjih dneh pričakujemo povratek iz ledene dobe in južne vetrove. Takrat bova pač plula na sever. Tako se pluje lagano engleski. Plan se prilagaja vetru, veter se ne zna planu.

Ko sva pred prihodom spraševala po ceni marine po telefonu, so nama razložili, da je za najino barko to okoli 6 evrov, če se priveževa bočno, pa s pribitkom 25%. Informacija je držala le delno. Cena ni bila 6 evrojev, pribitek pa je bil 25%. Cena je 0 evrov. Očitno je inkasanta preveč zeblo, da bi prišel po denarčke. In v takem primeru me tudi pribitek 25% ne skrbi

preveč.

Kakorkoli, 3 Bf krmnih vetrov naju počasi a zanesljivo in predvsem v tišini po popolnoma mirnem morju lepo poganja proti Lerosu. Ampak. Med plovbo me preseneti moj neboljši prijatelj, FURS. Dobim klic, da davčna blagajna ne dela. In na spletu preberem, da so mojstri danes zamenjali certifikat. Že tako jih imajo že leta narobe konfigurirane in jih je treba ročno uvažati, tole je pa le pikica na i. Spravim se na delo in menjavam certifikate pri strankah. In bentim. Nekaj časa. Potem ni več klicev. Hmmm... Sedaj jaz pokličem in izvem, da nekaj časa ni nič delalo (nikjer po Sloveniji), potem je pa po uri ali dveh začelo kar samo od sebe (povsod po Sloveniji). Ah, ja... Očitno so oni fursevski mojstri vmes popravili svojo napako. Čisto sem bil iz tira in razpoloženje se mi ni popravilo niti zvečer. Še obisk birtije ni pomagal.

Na Lerosu si nameravam ogledati marino, kjer sva pred desetimi leti že bila, pa mi je ušlo iz spomina, kako varna je. Je varna. Najbolj varna marina v Egeju, pravijo. Tudi cena z manj kot devet evri na dan je ok in prostor bi se še našel. Ampak. Leros je sredi morja. Letalskih prevozov do Ljubljane ali vsaj do Benetk ni. Z ladjo na Kos, tam prespati in naslednji dan dalje. Ali pa z ladjo preko noči v Pirej. Ne vem, ne vem... Mislim, da se ne bova odločila za to varianto. Vsaj, če bo še kakšna druga opcija.

V Lakkiju sva tokrat petič (če drži navedba iz mojega dnevnika izpred desetih let) in če sva poštena, se vseh obiskov res ne spomniva. Nekaj zaslug za brisanje spomina ima pri tem verjetno tudi Lakki, saj tako nezanimivega mesteca nisva že dolgom srečala. No, pa oni Nemec, Alci, ima verjetno tudi kaj prstov vmes. Nekdo je rekel da, ko je stopil na Leros, je mislil, da je prišel na Kubo. Se strinjam, le dodal bi, da je tako le mesto, narava v okolici je še najbolj podobna Afganistanu.

privezani v marini Lakki; po dolgem času spet žehta, saj ima ta marina pralne stroje

Leros marina in ogromno suho marino

nekatero stare stavbe so ohranjene

..nekatero pa pač ne...

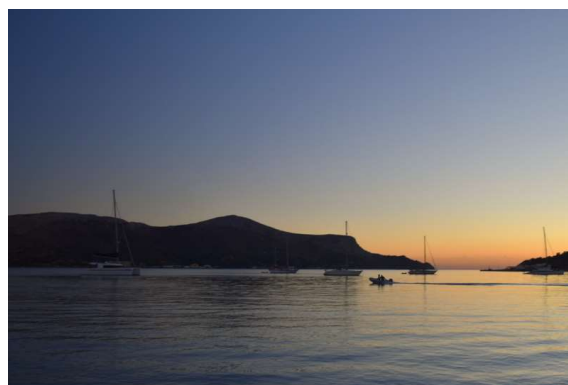
na stavbi vojaškega kluba

na frišno renovirano

riva je bila pozno popoldne prazna, saj, ko sonce ugasne je kar hladno

v luki je tudi nekaj plovil na sidru

27. oktober 2018, sobota

Leros - Lipsi, Grčija

Opis pokrajine se tudi na Lipsiju kaj dosti ne razlikuje glede na Leros. Otok, od meltemija izsušen in oropan vegetacije. Afganistan. V Afganistanu sicer še nisem bil, si ga pa lahko plastično predstavljam. Manj vegetacije je samo še na Kornatih. Zato je pa lučica in samo mestece precej bolj prijetno kot Lakki. Majhnemu otočku primerno.

Izplujeva opoldne, priplujeva ob treh popoldne. Vmes se trudim z jadranjem. Nekaj časa, celo lepo plujeva v 2 Bf bočnega vetra, večino časa je pa 1-2 Bf krmnih vetrov in k premikanju Male po Egejskem morju, več kot veter, pripomore diesel iz Slovenije. Dokler ga ne zmanjka. 450 litrov sva ga že skurila v letošnjem letu. Ok, 40 litrov rezerve še imava, bo pa počasi potrebno misliti na tudi menjavo olja in filtrov. Ampak. Avrio.

In kaj smo počeli na Lipsiju danes (poleg službovanja)? Najprej sva šla na frape in baklavo. Potem sva se prestavila v sosednjo oštarijo na meze. In pijačko. Pa je postalo zvečer hladno za sedeti v sami majici in kratkih hlačah. Obleči se je treba. Via Mala, ter v drugih gvantih v drugo oštarijo. Na meze. In pijačko. Če sva od hrane sprobala cukine, saganaki, simi šrimpke in hobotnico z žara, sva pri pijači ostala strumna. Miso kilo kokkino krasi, portakalada se nero. Večkrat. No, večkrat samo miso kilo kokkino krasi, vode in oranžade je bilo enkrat za vselej dovolj.

Ob vseh teh silnih stimulansih sva se predala planiranju nadaljne poti. Turčija po branju biblije (noonsite.com) odpade. Preveč birokracije in naravovarstvenega kompliciranja, da bi se nama to dalo početi. Res, da je to, za razliko od Grčije, razvita in urejena dežela, ampak midva sva vendar Cigana in Balkanca po duši, pa raje ostaneva na neurejenem južnem Balkanu, kjer je vse, bolj kot ne, divjina. Petzvezdične marine nama ne godijo. Pa ni problem samo v denarju, bolj je v tem, da se v takem okolju ne počutiva dobro. Razmišljava še o Tuniziji, Egiptu ali morda celo o Italiji. Ampak. To je že tako naporno, da vse skupaj prestaviva na avrio. Po definiciji ustreza grška beseda "avrio" kastiljanski besedi "manjana", ali po slovensko "Kadarkoli, samo ne danes, za božjo voljo, vendar!".

ob pristajanju je glasno igrala grška glasba-pogled na kup hiš v vasici, kaj vem, nekako nekaj začutiš in komaj čakaš, da stopiš na pomol in se sprehodiš po vasici ... nekateri kraji imajo dušo, ki jo takoj začutiš - kar za včerajšnji Lakki ne bi mogla reči

ouzeppi pri Nikosu, kjer sva zvečer tudi zaključila večer

glavni trg skrit v vasi malo na hribčku

domačini ob klepetu

nekaj se nas pa je nabralo,mimogrede - konec oktobra smo

...tudi jaz !

na vse možno so narisali pikce

ribič, roker, s čikom v ustih, na svojem čolničku na ves glas nabije Pink Floyd /The Wall

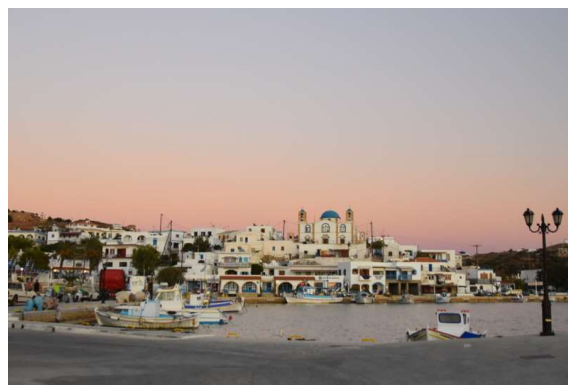
ouzepe na ouzo cesti, vsaj tako piše na tabli-ostala zaprta tudi zvečer

ribice, ki bodo kmalu za mezico

če ti crkne motor, moraš pa veslati...to velja tudi za tukajšnje domačine...je pa lepa fotka nastala zaradi tega, kajne?

pogled na vasico, v mehki večerni svetlobi

28. oktober 2018, nedelja

Lipsi - Pitagorian, Samos, Grčija

Včeraj nisva kupila elektrike in prav nič je niti nisva potrebovala. Temperature ponoči so spet normalne, še posebej ob dejstvu, da je morje še vedno toplo.

Danes je v Grčiji praznik. In ta podatek da pop do znanja celemu svetu. Ker se spati več ne da, se odveževa in izplujeva. Nekaj vetra verjetno še bo, da priplujeva na Samos. Potem do konca desetdnevne napovedi zelo slabo kaže. Vroče, sončno in bonaca. Čeprav se veter ne drži napovedane smeri (bal sem se čiste krme, imava pa ostro orco), je po eni strani vse skupaj izpadlo še bolje. Res, da sva nagnjena, zato pa v 2-3 Bf dosega čisto spodobne potovalne hitrosti.

Zavijeva v marino. Rada bi se pozanimala za zimovanje. Ampak. Ne danes, danes je ohi day, eden večjih praznikov v Grichenlandiji. Avrio. Port kapitan Mihalis pove, da bova vse podrobnosti o zimovanju izvedela v marinskem ofisu. Odpre se zgodaj jutraj, ob pol desetih. Če posadka pride, doda. Sicer pa malo počakajte, enkrat tekom dneva sigurno pridejo, še pove in že se odpelje z avtomobilom, s katerim nas je prišel privezat. Ko jih ne rabiš, so vedno pri roki (v bonaci,

alongside berth), ko pa vleče, je pa človek prepuščen samo svoji iznajdljivosti. Povsod po svetu je enako!

Popoldan mine v čiščenju barke, jutri je najavljen obisk. In obiske se vendar ne sprejema v cigan-novi. Zvečer (ki je od danes dalje eno uro prej, kot običajno - le kateri kreten si je izmislil zimski čas?) pa na večerjo. V marinsko restavracijo se nama ne gre. Pitagorianz rivo, napolnjeno z lokali, je vsega 700 m stran. Tako piše na prometnem znaku. Pa greva. Greva na turo v planine. Verjetno je 700 m pravi podatek, le da koordinatna os ni x, ampak y. Rintava v breg, da prideva na glavno cesto, potem po tej cesti ponoči pleševa slalom med avtomobili in končno po strmih stopnicah pikirava na rivo. Vse skupaj je precej več kot je bilo napovedano na prometnem znaku. Nekaj tu ni v redu. Povratak planirava drugače. Za nasvet vprašava strice. Strica Gugla in strica oštirja. Tako so me naučili v vojski: kartu čitaj i seljaka pitaj Ob obali je še ena cesta, po njej je toliko metrov v dolžino, kot po najini prejšnji v višino. Hic!

No, vsaj najedla sva se. Pa ni bilo tako enostavno. Kar nekaj oštarij sva obrnila, da sva dobila kolikor toliko pošteno ponudbo (ampak, račun je bil še vedno brez QR kode, napisan s svinčnikom na cajtung papir). Zanimivo je bilo tudi oštirjevo poznavanje Belih knofkov. Ko v sosednji birtiji s tradicionalno grško živo glasbo (tako piše nad vhodom) zašpilajo nam znani komad, Jurjevo, se z Vesno spogledava in takoj pobarava oštirja, če je to res tradicionalna grška glasba? Nou-of-korz-not. In izstreli kot iz topa: dis-is-Bregovič-Đurđev-dan.

Veliko lokalov je že zaprtih, v odprtih pa osladni kelnerji, dokler ne prosiš za jedilni list (tak s cenami). Tega seveda ne dobiva, sva pa zato v trenutku nezaželeni gosta. Tako rekoč persona non grata. Če se naju ne da olupiti, potem naju ne potrebujejo. In tudi midva ne njih! Itak pa kasneje izveva, da so vse te oštarije odprte samo še danes. Ko ni več turistov, k njim nihče več ne zaide. Logično.

...klasikapa vedno simpatična in vedno jih občudujem kako se furajo na odprtem z njimi

Mala je poleg te večje jadrnice res mala - marina na Samosu

kakor imam v spominu, se ni nič spremenilo v desetih letih kar smo bili nazadnje tukaj (z Mimo)

luka v Pitagorianu

ostanki obzidja v Pitagorianu

malce drugačen zvonik v Pitagorianu

29. oktober 2018, ponedeljek

Pitagorian, Samos, Grčija

Res sva naivna. Včeraj nama je Mihalis povedal, da se danes marinski office zalaufa ob pol desetih. In ob pol desetih si zlomiva roko na kljuki tega offica. Logično, saj smo vendar v Grčiji. Čakati nima smisla, zato greva v marinski kafič. Spotoma vidiva kar nekaj življa v marini, tole zna biti socialna marina. Ampak, vse je odvisno od cene. Cene pa brez maringeskega osebja nikakor ne moreva dobiti. Lahko pa dobiva frape v marinskem kafiču. Bolje nekaj, kot nič

Sediva tako v kafiču in telefonariva na vse možne številke. Danes je normalen delovni dan. Ampak. Telefonariva brez uspeha. Kelnerici potarnava majine težave in takoj se ji zasmiliva. Pa stopi v akcijo (itak sva ob desetih dopoldan še vedno edina gosta, in ji je to malo zanimacije, da ji ni preveč dolgčas). Port keptan Mihalis se ji ne javi, tudi Giorgios (kdorkoli to že je, mogoče njen fant) se ji ne javi, pa kliče maringeskega mehanika, laundryoistko in kaj vem koga še. Povsod enako. Številka trenutno ni dosegljiva... Končno ob pol enajstih pokliče šefa. In ga zbudi, hic! In šef se vsede na moped in pride pogledat kateri kreten je ob tej uri že v lokal. Pride torej do mene in me vpraša nekaj tipično grškega: vat-du-ju-vant? In mu povem, da bi rad plačal marino. Plačaj meni, nou-problem. Joj, ampak, rad bi se tudi zmenil za zimovanje. Ok, potem morava poklicati pa šefa marine. In ga pokliče. In ga zbudi. Ah, ja... Šef marine se vsede na moped in ura je malo preko enajste, ko pride ves nasmejan. Napiše ponudbo za zimovanje (ki je z osem in pol evri na dan kar ugodna) s kulijem na smer papir in jo poštemlja s silno komplicirano štampljo, kje je v grščini verjetno napisan ves drobn tisk. Današnji dan nama pa podari, Ker sva čakala. On the house, pravi. Čakala sva pa zato, ker mu je receptorka ravnokar javila, da je na bolniški. No, midva misliva, da je to on ravnokar prebral zato, ker je prej spal. Grčija. Morda mi je pa ravno zato tako všeč ...

Potem pa gas pod noge in v luko Pitagorion. Lana, Tomi in Milena so se že zdavnaj javile, da čakajo na pomolu v luki s hrano za BBQ. Pribremzava v luko, se nasloniva na pomol za pit stop, punce vskočijo, odrinem se, dam gas in ... prileti policaj. Od kod smo prišli in kam smo namenjeni? Hja, saj ga razumem, šengenska meja je pol milje stran. Ampak, ne mislim še enkrat pristajat in pomeniva se kar na daljavo. No, ko mu razložim, da imamo dekpo še od lani, je takoj vse v redu.

Naš današnji cilj je zalivček za kopanje na otočku Samiopoula. In zalivček za barbekljanje. Sami smo (ok, koze ne štejejo), dokler na obali ne zaropota. No, očitno nismo sami in nekdo je zalaufal agregat. Brez elektrike jim živeti ni! Pa to vseeno ne zmoti prijetnega vzdušja, plavanja v še vedno dovolj toplem morju in prehranjevanja v mirnem zalivu. In sončenja na mivkasti plaži, kjer poleti mrgoli turistov, tokrat sta pa Lana in Tomi edini martinčkarci. Koze spet ne štejejo, jasno.

Problem je edino (vedno) prekratek dan. Sonce pade za Ikario in tema je že popolna, ko se vrnemo v Pitagorion. Kar nekaj bark je, pa se za nas še vedno najde dovolj prostora, da se vežemo bočno na rivo. Res se mi ne ljubi štimat dingija in pasarele, čeprav mi sosed iz vode vleče mooring. Za eno noč...

Še flaška Abarinjota iz Galicije, nekaj snacka in ura je za slovo. Prijeten dan in večer je bil!

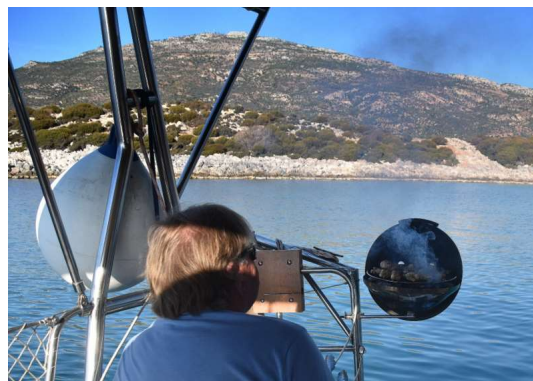
zaliv na otočku Samiopoula je sameval, poleti se verjetno tepejo za prostor v zalivu, kaj šele na plaži

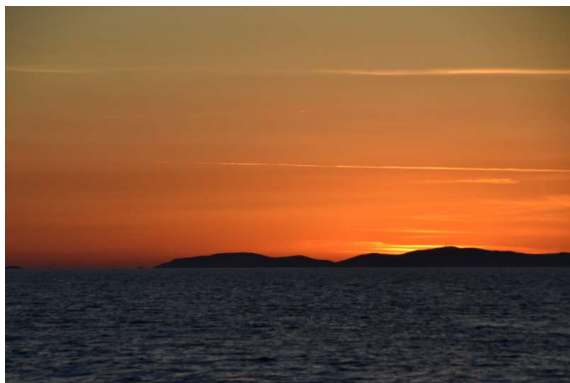
sprehod Lane in Tomi po prazni peščeni plaži ... jasno, do tja je bilo potrebno plavati

v morje so skočili vsi razen Milene in mene: nama je to še vedno odločno prehladno morje

BBQ mojster je najprej spekel zelenjavo in kuro, šele potem pujsa ...jasno, da je slednje večinoma ostalo le zanj :), pragmatik ta naš kuhar, kajne?

nazaj grede vetra žal ni bilo, je bil pa kičast sončni zahod

kapitan danes cel dan v družbi štirih žensk

...kapitan si privošči po dolgem času pipico.... paše po tako lepem prijetnem dnevu

30. oktober 2018, torek

Pitagorian, Samos - Agathonissi, Grčija

Prav lepo sva spala v popolni bonaci. Ko se naredi dan, skočim še po kruhek in nekaj malenkosti. Odveževa se še preden pride inkasant. Če sploh pride? Smer Agathonissi. Blizu je in če bo treba motorirat, je to čisto v redu cilj. Pa ni bilo treba dolgo trajbat motorja. Po pol ure se pojavi prva sapica, ki se potem lepo stopnuje do 4 Bf boka in večino poti hitro in prijetno prejadrava.

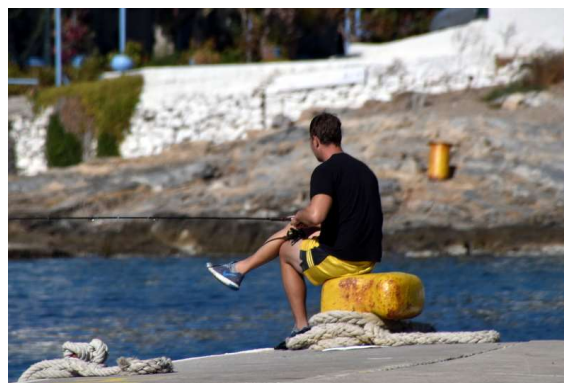
V luki je spet mirno. V vseh pogledih. Vetra skoraj ni, pa tudi žive duše ne. Ferry danes ne vozi in lahko sva privezana na ferry docku. Sama sva. Počasi dobivava družbo, nekaj ribičev prav tako izkoristi priliko, ko ferry ne vozi. Lokalni kafič je prazen, gostilnice na rivi zaprte (menda se ena zvečer odpre). Od silne populacije otoka (nekaj deset duš) je v luki le en ribič. Športni ribič. Policaj v policijski majici (del uniforme) in oranžnih kratkih hlačah (morda kopalkah?) si lovi ribe za večerjo.

Sprehodiva se v Megala Horio, sto metrov po vertikali in slab kilometer po horizontali. Računala sva, da bo v vasici vsaj eno zbirališče domačinov, kjer bova lahko dobila frape in pivo. Pa ni nič. Pošta, občina, šola (za baje 8 otrok) in cerkev. No, cerkva je več. Z dolgim nosom se odpraviva nazaj v luku in lokalni kafič. Ampak. Vse le ni tako črno, kot sem napisal. Vsaj sprehodila sva se. Pošteno sem preznojen, temperatura je (skoraj) poletna in sonce močno pripeka na bučo.

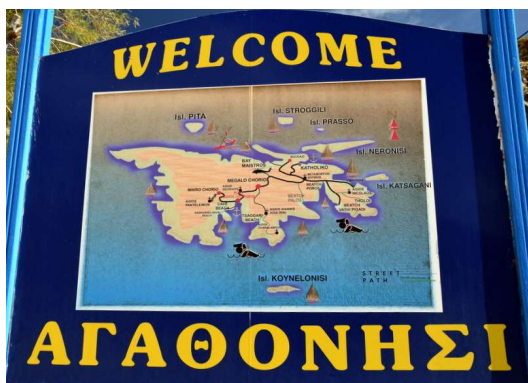
Agathonissi me v svoji odmaknjenosti spominja na pacifiške otoke. Ne po izgledu, ta je čisto drugačen. Ampak po tem, da na njem ni turizma. Sedaj. Poleti je verjetno drugače, nekaj hotelčkov in domatij poskrbi za kritično maso gostov in na rivi zaživi pet ali šest lokalčkov. Ampak, to je pa tudi vse. Odlična destinacija za vse, ki bi se radi odmaknili iz prenatrpanih turističnih krajev. Samote tukaj res ne manjka.

zelo majhen pomol, a dovolj za naju in nekaj ribiških bark v luki otoka Agathonissi

ribič pridivja s policijskim avtomobilom na pomol, vzame ven palico in začne loviti ribe na tem otoku res kaj drugega nima početi kot to :)

majhen otok, kar nekaj novih cest za 130 ljudi

...še malo, pa bodo rozine in to cel grozd

cerkva, cerkvic je kar nekaj na otočku

oštarija, vsa v zelenju in cvetju je bila zaprta

plaža v luki s kristalno čistim morjem

pogled na zaliv, za to vreme je luka ok

mamica naju je opazovala in se čudila od kje sva se vzela

tako hud promet je na cestah, da otroci puščajo šolske torbe tam kjer ji padejo iz rok :)

ko se te razveselijo tuji otroci in želijo s teboj kakšno spregovoriti, ti kar srce zaigra, da obstajajo še taki otroci..

na vsak način sta se želela slikati z menoj: enkrat je bil eden fotograf, drugič pa drugi ... :)

31. oktober 2018, sredo

Agathonissi - Kalimnos, Grčija

Še zvečer je pravo mrtvilo, zjutraj ni nikogar. Razumljivo, Grčija. Odveževa se in via Kos. Vetra je dopoldan ravno toliko, da po mirnem morju lepo jadrava in vse kaže, da bova v luki Kos ob treh popoldan.

Ne bova. Vzroka sta dva. Veter je opoldne jenjal in obrnil smer. Po novem imava le še 2 Bf krme. Drugi razlog je, da je bilo možno po mailu preveriti (na telefon se Grki pač ne javljajo), koliko popusta nama dajo na Kosu za zimovanje. Takoj je marina Kos postala nezanimiva tudi za enodnevni privez. Pol dražje je, kot na Samosu (no, res, da je to ene pet krat cenejše kot v Izoli, a vendar). Storitve, ki jih potrebuje Mala med tem, ko čaka na naju, so pa popolnoma enake. Na Kosu torej nisva nič pozabila in ravnava se po vetru, ki je obrnil in popoldan je Kalimnos precej boljši cilj.

Med plovbo delam in študiram. Spet sem se nekaj novega naučil. Grčija je evropska država z največ prazniki. Po njihovi zakonodaji so vse nedelje državni prazniki. Ali z drugimi besedami: takrat, ko ni treba delat, je to tako pomemben dan, da je proglašen za državni praznik. Voila!

Zadnjih nekaj milj vseeno poje motor in ob štirih popoldne sva pred pomolom, kjer se že gnete mrhovinarjev, ki bi radi služili na najin račun. Saint Lucia sindrom. Lovilci štrikov. Ej, fantje v popolni bonaci vas pa za pristajanje na bok res ne potrebujeva, bova kar sama. Pa ne gre. Očitno so se tega že naučili, da jih ljudje odganjajo. Primopedira port policaj in pove, da se na bok ne smeva vezat in da morava koristiti njihove usluge. A ja? Kaj pa sidranje, to se sme pri vas? Ja, to se pa sme. In se sidrava sredi luke. Za to ne potrebujeva line handlerjev. Res so kljukci, če ne bi zatežili za teh deset evrov, bi jih v oštarijah pustila petdeset. Ah, ja...

Noč čarovnic je torej za mene delovna noč. Prilika, da naredim vse tisto, s čimer sem v zaostanku. Vesna pa si bo poleg službenega dela še ogledala film ali dva in večer bo minil dok rekneš keks.

pogled na ogromno mesto ni bil nič privlačen od daleč - pa še tako tumorno vreme je bilo

natlačene hiše in barke

na pomolu za jadrnice je bilo xxxx veliko preveč prostora; a, če oblast reče, da se ne smemo vezati alongside, se pač ne bomo

glede na število cerkva okoli naju, upam, da ne bo kakšne budnice; čeprav sedaj odkar smo premaknili kazalce na uri, se zbujava že ob sedmih po gr. času